

да ни причакатъ и да ни посрѣщнатъ съ радостъ и съ съчувствие. Приехме тази покана съ благодарностъ и обѣцахме сега, че ще идемъ. — Надвечеръ дойде та ни посѣти единъ майоръ, major de Winton, който билъ въ крѣмската война на Севастополъ. Той ни се прѣпоръжи самъ и се разприказа съ насъ като единъ старъ познайникъ. Малко смѣшенъ въ приказкитѣ си, той осждаше както турцитѣ, така и приятелитѣ имъ въ Европа. Той вѣрвалъ всичко, каквото се писало и за тѣхното поведение въ България, защото ги познавалъ, казваше, отблизу. Той ни пожела отъ сърдце пѣленъ успѣхъ въ нашата мисия и изказа надежда, че турцитѣ ще бждатъ въ тоя случай наказани както трѣба, че втора крѣмска война било нѣщо немислимо вече. Съ естествена прѣдпазливостъ прѣдъ този инакъ намъ неизвѣстенъ и отъ никждѣ непрѣпоръчанъ воененъ господинъ, ние му поблагодарихме за посѣщението, съ което ни почете, както и за съчувствието, което изказваше къмъ нашия народъ, и тѣй се свърши и тази малко странна визита.

Между всичко това, ние не забравяхме, че една отъ първитѣ ни длѣжности, слѣдъ прѣдставянето ни при Лордъ Дерби, бѣше да идемъ да видимъ Гладстона — да видимъ, съ други думи, въ негово лице тѣй живо съчувствующата къмъ България опозиция, която, както се знае, въ Англия е единъ видъ не само бждеще, но и второ май правителство, и която при мощния гласъ на знаменития си водителъ бѣше страшно възстанала противъ Турция за извършенитѣ въ България свирѣпства. За безотлагателното ни срѣщане съ Гладстона насъ ни бѣха посѣвѣтвали и всички лица, съ които бѣхме успѣли да се запознаемъ до сега. И ние сжщия день 23 септемврия (5 октомврия) се отнесохме съ писъмце до него, съ което го молѣхме да ни увѣдоми, кога и кждѣ мо-